

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 8

Oktober 1975

11. årgang

Hvile hos Jesus

Mel.: I aftenstundens stille tause stunder
Å Jesus la meg hvile ved ditt hjerte,
jeg er så ensom, syk og sår i sinn.
Omkring meg er kun tomhet, uro, smerte.
Senk du din stille fred i hjertet inn.

Jeg er så trist og tunge tanker trykker,
mens tårer ofte rinner på mitt kinn.
Og frykt og angst freden fra meg rykker
Å Jesus, Jesus, drag meg til deg inn.

Jeg er en ussel, fattig, hjelpløs synder,
med synd og skam jeg kommer nå til deg.
Mitt onde hjerte syndens lyster ynder.
Å Jesus, Jesus, vil du hjelpe meg.

Du vet jeg stundom gav så dyre løfter,
når jeg i nøden ba deg hjelpe ut.
Men snart jeg gav meg hen til syndens lyster
Forbarm deg over meg, du store Gud.

Ja du har sagt at den som til deg kommer,
den vil du ingenlunde støte bort.
Det var for syndere og ikke fromme,
ditt frelsrverk på Golgata ble gjort.

Du kom for syke syndbetyngde hjerte,
som slangens gift regjerer natt og dag.
Du knuste slangens hode ved din smerte.
Du led og stred og vunnet har ditt slag.

Uskyldig Lam, min straff har du utsønet,
du sier i ditt ord at jeg er fri.
Og for min synd du ble med torner kronet,
så jeg for Jesu skyld skal være fri.

Når all min synd ble Jesus helt tilregnet,
så bliver ingen synd tilregnet meg.
Min daglig synd blir ikke meg tilregnet,
nei, takk min Jesus, den ble lagt på deg.

Så er jeg fri. Tenk Jesus gjort meg helt fri.
Tenk all mins ynd, den har han tatt på seg.
Takk kjære Jesus, jeg er ren og hellig,
fordi du tok min synd og skam på deg.

Ja du har sagt, jeg skal frimodig være,
og bare stole på ditt dyre ord,
at du har frelst meg, og du vil meg lære,
i liv og død, til himlen hvor du bor.

Kristoffer Høie.

Når du vandrer i mørke

Ay Øyvind Andersen

Hjem iblant eder frykter Herren, og hører på hans tjeners røst. Når han vandrer i mørke og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn, og stole på sin Gud. Amen. (Esa. 50, 10).

Adressen er svært tydelig i dette ordet: Hvem iblant eder frykter Herren. Vi har et bestemt kjennetegn på den som frykter Herren etter denne adressen. Når han vandrer i mørke og intet lys skinner for ham, står det. Slik kan det være for et menneske som frykter Hrren, vi er i mørke, vi ser ikke lys noe sted. Det kan ha flere årsaker. Det kan hende at Gud trekker sin følbare nåde fra oss, som de gamle kristne brukte å si det. Det skjer når troen vokser, når den tåler å prøves. Det skjer også når Herren vil stille oss på en eller annen prøve, og når han vil at vi skal vokse ytterligere i nåde og kjennskap til ham. Og da kjennes det ikke greidt for oss. Da føler vi oss tomme og døde, kolde og svake, da føles det for oss som om alt er forbi, vi er ikke i stand til å ta oss sammen, det er som om vi ikke får noe makt i det når vi ber, det er som om Bibelen er stengt når vi prøver å lese den. Ja, det er som Rosenius sier det, det er som om onde ånder skulle ha oss i sin makt, foruten vårt eget hjertes ondskap. Da er det ikke lyst.

Dette mørke kan også ha andre årsaker. Det kan hende du har vært sløv i ditt kristenliv, du har ikke brukt nådens midler slik som du skulle, du har ikke vært sammen med de kristne, du har forsømt både ditt lønnkammer og de helliges samfunn og det å høre Guds ord. Så kommer virkningen. Og merk deg: Så lenge du holder på å utvikle deg i sløvhets, da føles det ikke så farlig, da prøver sjelofienden å innbille deg at du er jo en kristen, det er ikke så nøyne om du ikke ber nå, du kan

ja ta det igjen senere, om du ikke har tid til å lese i Bibelen i dag kan du lese dobbelt så meget i morgen, om du ikke akkurat går på møte i kveld så kan du jo gjøre det desto mer neste uke. Og det er så mange ting. En har ingen nød med seg selv, tvert om er mannen den at man tror at vi er en god kristen.

Så en dag oppdager man sitt selvbedrag, og da slår det hele om. Da sier ikke sjelofienden til deg at du er en god kristen, men da sier han: Jo nå har du stelt deg slik at Jesus kan ikke frelse deg mer, nå er det forbi, det var godt med deg, men du har forspilt alle dine sjangser hos Gud, det kunne blitt noe av deg, men du har selv ødelagt det, og nå er det ikke mye håp for deg lenger. Da har du det samme gjen, du kjenner det så fortvilet mørkt, du ser ikke lys noe steds.

La meg også nevne en tredje årsak, som plager ganske mange mennesker i vår tid. Det er tretthet, og en altfor stor nervespennelse eller stress, som man pleier å kalle det i dag. Det er farlig å bli for trett, det er farlig å være under stress. Det er ikke bare farlig av legemlige årsaker, at det går ut over hjertevirksomheten, men det er simpelthen ofte farlig for vårt gudsforhold. Du kan komme inn i en sinnstilstand hvor du bare føler død og avmakt, hvor du ikke er i stand til å komme ut av noe som helst, du sitter fullstendig fast, og så er det mørkt du ser intet lys.

Vell, hva som enn kan være årsaken, resultatet er som det står her: Når han vandrer i mørke og intet lys skinner for ham.

Ja, da er det vel riktig håpløst? Da glemmer vel Gud deg? Da gir han vel deg avskjeldsbrev? Og så er det akkurat det han ikke gjør. Da skal han sette sin lit til Herrens navn, og stole på sin Gud. Og merk deg: «Når han vandrer i mørke, og intet lys skinner for

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp med friviljuge gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund
og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland,
5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord
Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Formann: Sigmund Hjorthaug
Klöverveien 32D, 4300 Sandnes

Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213
Bankgiro : Vikøy Sparebank
3530.07.09492
5601 Norheimsund

ham.» Du skal kke vente til du ser lys, du skal ikke vente til du blir litt bedre, du skal ikke vente til du aner en utvei. Mens du vander i mørke, mens det er mørkt, mens det er umlig å se noe lys, da skal du sette din lit til Herrens navn og stole på din Gud.

Det kan hende enda en ting med troende mennesker som volder slike vanskeligheter vi er inne på. Du har bedt til Gud om noe, du tror helt sikkert at du har bedt etter Guds løfte, og svaret er ikke kommet. Da kan det være på lignende måte, det er som det er så stengt, og det er som du ikke ser noe lys, og du spør deg selv hvor blir det av Guds løfte. Da gjelder det samme. Når du vander i mørke og intet lys skinner for deg, da skal du sette din lit til Herrens navn, da skal du stole på din Gud. Og merk deg at her blir jo det satt frem som kjennetegn på guds frykt.

Mange vil vel si at jeg bedrar meg selv, viss jeg begynner å rekne med Gud slik som jeg har det nu. Da vil jeg spørre deg: Har noe menneske noensinne bedratt seg selv ved å stole på Jesus? Svar meg på det! Nei,

sier du, når du spør akkurat slik, så må jeg jo svare nei. Tror du at du bedrar deg selv ved å gjøre det som Guds ord sier? Ou skal sette din lit til Herrens navn. Herrens navn betyr frelse, Herrens navn betyr at dine synder er sonet. Du skal kalle ham Jesus, ble det sagt, og det var bestemt i himmelen at han skulle ha det navn, for han skal frelse sitt folk fra deres synder. Han bærer navnet Jesus fordi han er hva dette navnet sier. Navnet betyr frelse, og han er frelse, og han er frelse på den måten at han er gått inn i våre kår, der han med sitt eget blod kjøpte oss fri fra våre misgjerninger, våre overtredelser, våre fall og våre nederlag. Jesus tok det på seg og fullbyrdet alt det vi har forsømt, det vi skulle ha gjort men ikke har gjort, og alt er fullbragt og alt er ferdig. Dette ligger i Jesu navn. Du skal stole på Jesus navn, du skal stole på et fullbragt verk som gjelder for deg, du skal stole på dette fordi Gud i Kristus forlikte verden med seg selv, og til verden hører også du. Her er ingen untatt, her er ingen utelukket.

Å, om jeg visste at Herren var meg nær, sukket du, i slike tider. Da svarer Guds ord: Herren er nær hoss alle dem som kaller på ham, hos alle som kaller på ham i sannhet, står det i Salme 145. Ja når jeg bare kunne kalle på ham i sannhet, sier du da. Ja, det at du sier det, viser at du jo nettopp gjør det. Du synes ikke at du får det til engang å være så sann som du skulle være. Det betyr at du kaller på ham ut fra det du er og slik som du har det, og noe annet kan du ikke gjøre. Å kalle på Herren i sannhet er at du vender deg til ham som du er, som du har det. Og Herren er nær, hos alle dem som kaller på ham.

Det er ikke så lenge siden vi hadde dette opp i en luthersk time. Dette kan vi aldri stanse ved for ofte.

Andre sier at jeg frykter for at Herren har forlatt meg. Da skal du lese salme 9: Herren har ikke forlatt dem som søker ham, står

det. Dette at du søker til Jesus, dette at du ønsker å få se ham, det viser at Jesus ikke har forlatt deg. Og så skal du vite en ting til sikkert til slutt. Mens du ennå har det mørkt, er Jesus ditt lys. Det er ikke sikkert du ser det, du kan ikke fatte dette, men du skal vite at Jesus er ditt lys, likesom at Jesus er deg nær. Du som med alt tar din tilflukt til ham, du skal vite at du eier Jesus med alt det han er og gjelder for, slik som du har det nå. Og begynner du å rekne med det, er det snart slutt med mørke for deg. Husk det, Jesus er deg nær. Amen.

Avskrift fra lydband fra den Lutherske timen i Norea Radio med løyve fra Andersen og Norea.

Det store skille

Av Ole Brandal

I dag hørte vi om to menn. Den ene var rik og den andre var fattig. Den ene fikk oppleve saligheten, mens den andre gikk til helvede. Slik teksten fortalte idag, slik er det også i virkeligheten, det finnes to slags mennesker. Her i kirken i dag finnes det noen som er frelst og er Guds barn, mens andre er ikke Guds barn, de er djævelens barn. Det er nesten stygt å si det, men Guds ord sier det, og da får vi prøve å si etter det Guds ord sier foran. Her finnes noen som lever i Guds nåde og under Guds velbehag, og her finnes sikkert også noen som er under Guds dom og vrede. De lever i et forhold til Gud der de skal svare for seg selv, øye for øye og tann for tann. Her finnes noen som kan synge: «Min fremtids dag er lys og lang, den rekker bakom tidens tvang, hvor Gud og lammet selv jeg ser og ingen nød skal være mer». Og så finnes det dem her som ingen fremtid har. Det kan hende du har dager og år, men deretter er der ingen fremtid for deg. Dette

sier Guds ord, og er der noe som er nødvendig for deg og meg å finne ut, så er det hvor vi hører til, om vi er frelst eller ikke.

Hva er det som skaper dette store skille? Guds ord sier at det begynner her i tiden, det merkes i Ånden, begynner i det stille og utvider seg etter hvert til en avgrunn ingen kan komme over. Er årsaken den at noen er snille, mens andre er stygge, eller at noen ber til Gud mens andre ikke ber, er det det at noen leser Bibelen mens andre ikke leser Bibelen, at noen vil og andre ikke vil, noen søker Gud mens andre ikke søker Gud? Ja visst er dette også sant, det er så, men det er ikke det som skaper skille mellom frelst og ufrelst. Det finnes jo mange mennesker som ber til Gud og aldri kommer til himmelen, tenk bare på fariseerne.

Hvor går så skillet ?

Etter Guds ord går skillet på den indre front, *hva ditt hjerte fortrøster seg til*. Det er det som er det avgjørende. På den store dag når solen skal slukkes for evig, blir det ikke spørsmål om du er stor eller liten, gammel eller ung, flink eller mindre begavet. Da blir der bare spurtt etter en eneste ting: *Hvor* har du din trøst? eller *hva* er din trøst?

Menneskene er slik at ingen klarer seg uten en eller annen trøst. Dette er rart, men det finnes ikke et eneste menneske på denne jord som klarer seg uten noe å trøste seg til. Slik er det. Mange trøster seg til at de er friske, at de er unge og sterke, de har tillit til musklene og evnene sine, og det synes å holde i mange år. Andre trøster seg til at det finnes ingen Gud, ingen Satan og intet helvede, slik som de sier i kirke og bedehus, ta det berre med ro, og så holder de all uro og frykt på avstand med denne falske trøst. Det skulle vel her være unødvendig å si at de vil bli skuffet. Den rike mann i kisten under blomstervellet, ble storlig overrasket da han slo opp sine øyne i helvede. Vi sang nylig i en sang: «Hva vil du deg dertil lade tigge, det

gjelder dog din egen sjeletary, det er så ondt i helvede å ligge, når du kan tage himlens arv. Å hvilken salig dag du fikk, om du begynte nu i dette øyeblikk.»

Andre trøster seg til fremtiden. Det vet jeg fra jeg var ung. Da ba jeg: Kjære Gud, jeg vil bli frelst, men ikke ennå. Du må ikke rive meg ut av verden med en brå død, jeg må bli frelst. Så hadde jeg en mor som ba for meg, og jeg stolte på at Gud skulle bevare meg selv om jeg levde i synden, jeg håpet på fremtiden. Dette er en farlig vei, og mange ligger i helvede av dem som stolte på fremtiden. De trøstet seg til fremtiden, og før de visste av kom døden og de gikk inn i evigheten og den evige fortapelse.

Jeg vil så gjerne få si til deg som ikke er frelst, trøst deg ikke til fremtiden, for du har ingen fremtid, du har bare suet og evigheten!

Jeg må ustanselig spørre meg selv, Ole, hva er det du trøster deg til? Det ligger så nær til å trøste seg til at jeg har omvendt meg. Og somme har en så radikal omvendelse å trøste seg til, og mange synes at de er heldige. Ja, mon det? Men ingen kommer til himmelen ved å trøste seg til en sann omvendelse.

Andre trøser seg til at de har tatt imot Jesus, jeg vil høre Jesus til. Og det er godt det folk, men det er ikke noe å dø på, det er ikke noe å gå over evighetens terskel på. Ingen kommer til himmelen ved å ville, eller ved å trøste seg til at jeg har tatt imot Jesus.

Andre har sin trøst i at det er rett med meg, jeg er alltid fattig og hjelpelös, alltid mislykkes det, alltid er det galt med meg, og da må det være rett med meg. Tror du at du kommer til himmelen på det? Det tror ikke jeg, for du setter ikke din lit til den grunn som står når jord og himmel selv forgår. All den trøst som er knyttet til deg og meg, den er falsk trøst.

Hva er så en sann trøst?

Den sanne trøst, er en trøst som bare Gud

kan gi. Den trøst som Gud gir er ikke en trøst om at det er rett med deg. Jesus sier aldri: Salig er den som er rett omvendt, har en rett synderkjennelse, har den rette nød.

Jesus sier at den grunn som evig står lyder slik: «Trøst mitt folk, og si til det at striden er endt, at dets skyld er betalt, og at det av Herrens hånd har fått dobbelt opp for alle sine synder. Der finner du frelsens klippe og frelsens grunn. Det er vidnesbyrdet om syndernes forlatelse i Jesu blod og i Jesu navn. «Om noen meg nå spørre vil, om grunn til salighet, og om der hører mere til som man bør have med, jeg svarer med et freidigt mod, min grunn er Jesu blod.» Dette er den trøst som Gud gir.

Er det dette du hviler på? Er det dette du setter din trøst til?

Er ikke dette å ta Guds nåde for lett? Er ikke dette å kline Guds nåde utenpå? Slik tenker noen av dere. Men jeg må si det, venner, at jeg har ikke noe annet å sette min trøst til. Skal ikke jeg få lov til å stole på Jesu eget vidnesbyrd og hans død for meg, da er der intet håp.

Men jeg setter min lit til dette håp alene, for det er knyttet til en mann som aldri bedrar folk.

Men så sier noen at det går an å ta Guds nåde, istedenfor å få Guds nåde, og så er de så bekymret for at folk skal ta Guds nåde. Du, er du så bekymret for deg selv som du er for andre? Jeg bare spør. Nei, det er nok helst de andre som har så lett for å hvile på Guds nåde, men du — .

Jeg har en tale av gamle Severin Tobiasen der han taler om forskjellen på å ta Guds nåde og å få Guds nåde. Der sier han at forskjellen ligger i at den som tar Guds nåde vil ha syndernes forlatelse fordi du omvender deg, fordi du bekjenner, du vil ha syndernes forlatelse fordi det er noe du gjør. Da benåder du deg selv og tar syndernes forlatelse. Men kommer du til Jesus og vil ha syndernes forlatelse, ikke fordi det er rett med deg, men

fordi der er en i himmelen med et fullbragt verk, for Jesu Kristi skyld. Da får du syndernes forlatelse i Jesu navn. Det er fint sagt.

Og det vil jeg si til oss, venner, når vi i dag skal reise hjem fra sommerskolen: Her er noe vi kan hvile på. Kanskje du kom til sommerskolen med det ønske at det nå skulle bli orden på sakene, du skulle bli knust og du skulle bli oppreist, du skulle overhales og settes på bena og i den rette skikk. Og så er du akkura den samme som da du kom, bare ennå tørrere og hårdere, og så er du begynt å gi opp håpet om å få reise hjem lykkelig. Men det er ennå ikke forsent, det går ennå an, for Herren sier til deg: Trøst mitt folk, din synd er sonet, din gjeld er betalt. Min venn, du har en broder ved Guds side som fører din sak. Dette skal du få senke deg ned på, dette skal du få lov å stole på, dette skal du få trøste deg til. Ja, dette skal du få lov til å preke til ditt hjerte både kveld og morgen, dag og natt.

Ja men, sier du, jeg er så redd for å bedra meg selv. Ja, det er jeg og. Men hva vil det si å bedra seg selv? Det vil for eksempel sie at når du stoler på deg selv eller noe hos deg selv, da bedrar du deg selv. Hvorfor det? Fordi du er en bedrager. Det sier skriften. Når du stoler på noe hos deg selv, da stoler du på selvet, og du kan vere sikker på å bli bedratt.

Men når jeg og du setter vår lit til Jesus, at han er mot synderen god, at han har oppfylt loven, sonet synden, gått inn i himmelen med et fullbragt verk, og sitter der for å føre vår sak, og vi skal få være Guds barn for Jesu skyld, da blir vi ikke bedratt. Hvorfor det? Fordi Jesus bedrar ingen. Og det vil jeg si her for Guds åsyn: Ingen har gått fortapt fordi de har stolt på Jesus! Men de har gått fortapt fordi de har stolt på andre ting. Ser du det?

På et gamlehjem bodde et ektepar. Han hadde vært lærer, og så langt jeg vet ikke vært en troende. Nå var de blitt gamle og

var kommet på gamlehjemmet. En dag kom noen troende naboer på besøk. Da forteller den gamle lærer at i dag har jeg oppdaget noe jeg aldri har visst før, den største oppdagelse i mitt liv. De besøkende spisset ørene for å høre hva han hadde oppdaget. Det er det at når jeg er i Kristus Jesus, så ser ikke Gud mine synder, jeg står for Gud hellig og ren og ulastelig. Men da blei det protest fra de besøkende: Nei, nei, du må da for alt i verden ikke trøste deg med dette. Det står *dersom* vi bekjenner, du må nok på kne og ordne opp i alle dine forhold. Du kan ikke tro på Jesus slik som du nå er.

Jeg skal si det, venner, at djevelen har mange håndlangere og mange predikanter som sitter og passer på at stakkaren ikke skal trøste seg til Guds nåde, uverdig og uferdige som de er.

Jeg hadde så lyst å kunne gått til den gamle mannen og sagt: «Sett deg lille due her, i Guds klippe rede. Senk deg ned i Jesu sår og bli i hans vunder.» Stol på dette du gamle mann, og du skal gå salig inn i himmelen for Jesu skyld.

«For det er den trøst som evig står, når jord og himmel selv forgår».

Så kan også du få reise hjem salig.

Avskrive frå lydband ved A. L.

Gi akt på det profetiske ordet

Av Amund Lid

Des fastare har me det profetiske ordet, og de gjer vel i å akta på det som på eit ljos som skin på ein myrk stad, til dess dagen lyser fram og morgonstjerna renn opp i hjarto dykkar, med di de fyrist og fremst veit dette at inkje profetord i Skrifta er gitt til eiga tyding. For aldri har noko profeford framkome

av mannevilje, men dei heilage Guds menn talte drivne av den Heilage Ande: (2. Pet. brev 1, 19—21.)

Det profetiske ordet er altså det ordet som Gud har tala gjennom profetane og dei andre heilage Guds menn sin munn, og som me har samla i Den heilage skrifta — Bibelen.

Dette ordet hører me her er fast, det vil seia at det er trygt og påliteleg og står fast til evig tid, så me gjer vel i å akta på det. I vår tid sår mange tvil på at Bibelen er Guds ord, at heile Skrifta er av Gud, og difor kjem mange i tvil og spør korleis ein kan vita at alt i Bibelen er Guds ord. Dette spørsmålet svarar Bibelen sjølv på. «Om du seier med deg Korleis kan me vita om eit ord kjem frå Herren eller ikkje? — så hører her: Når ein profet talar i Herrens namn, og det han har sagt ikkje hender og ikkje går fram, så har det ordet ikkje kome frå Herren. Då er det noko profeten har våga seg til på eiga hand, og tarv ikkje vera redd for han.» (5. Moseb. 18, 21—22.)

Tar du så fyre deg Bibelen og aktar på det som Gud har tala gjennom profetane, gjerne fleire hundra år før det skjer, og så ser lengre ute korleis det gjekk i oppfylling inntil den minste detalj, vil du nok bli overtyda av Gud om at hans ord er fast og påliteleg. Til eksempel kan me visa til Matt. 1 og 2 kap. der profetane sine ord om Jesus går i oppfylling. Legg merke til dei mange stadene der står: Men alt dette hende av di det laut sannast det som Herren har tala gjennom profeten når han seier: då vart det sanna det som Jeremias, profeten, har tala når han seier: Sjå så etter henvisningane under versa, og les det som Gud har sagt ved profetane i Det gamle testamente, og hald det saman med oppfyllinga her i Det nye testamente. Går du så gjennom Bibelen med dette for augo, vil nok Gud overtyda deg om at det er han som talar og at han vakjer over ordet sitt og set det i verk. Ilkjje noko profetord er framkome av mannevilje, men dei heilage Guds menn

tala drivne av den Heilage Ande.

Ordet er som eit ljos som skin på ein myrk stad.

De gjer vel i å akta på det som på eit ljos som skin på ein mørk stad. Ein slik mørk stad er menneske sin forstand og menneske sitt hjarta, for Satan, denne verda sin Gud, har gjort den formørka ved syndefallet. «Vår formørkede forstand kan jo ikke sannhet kjenne, uten din den gode Ånd vil sitt lys i oss opptenne», syng ein songar. Av den grunn treng me det sanne ljuset som kom for å opplysa eit kvart menneske (Johs. 1, 1-9), at Gud tek oss med inn i sin heilagdom (Skrifta) der me får sjå alt slik som Gud ser det (Salme 73.) Blir de verande i mitt ord, så skal de læra sanninga å kjenna, og sanninga skal gjera dykk frie, seier Jesus. 8, 31-32. Gjennom Paulus sin munn seier Gud til Timoteus og oss: Men vert du standande i det du har lært, og som du er overtydd om: for du veit kven du har lært det av, og du kjenner alt frå barndomen dei Heilage skriftene som kan gje ra deg vis til frelse ved trua på Kristus Jesus. *Heile Skrifta er innnanda av Gud* og gagnleg til lærdom, til overtyding, til rettleiding, til oppseding i rettferd osv. (2. Timot. 3, 14-17.)

Her står det altså: *Heile Skrifta er innnanda av Gud*, og ikkje som sume forfalska oversetjingar seier: Dei skriftene som er innnanda av Gud.

Me vil her prøva gi akt på to viktige ting Skrifta talar om. For det første Guds syn på menneske, og dernest det Gud seier om Jesus og vår frelse.

Guds syn på det naturlege og ugodlege menneske.

Det finst ingen skilnad, alle har synda og vantar æra for Gud. (Rom. 3, 22-23. Som skrive står: *Det finst ingen rettferdighet, ikkje ein einaste, det finst ikkje den som er vitug, det finst ingen som søker Gud. Alle er*

avvikne, dei er duglause vortne alle i hop, det finst ikkje nokon som gjer godt, det finst ikkje ein einaste ein. Munnen deira er full av forbanning og beiksleik. Fötene deira er snøgge til å renna ut blod, øyding og usæla er det kvar dei fer, og freds veg kjenner dei ikkje. Ingen otte for Gud har dei for augo. (Rom. 3, 10-18).

I Timot. 3 gir Gud oss eit sannferdig bilet av menneske, eit spel der me ser vårt naturlege andlet og menneske: Folk skal då vera sjølvkjære, pengekjære, storordige, stormodige, spottsane, ulydige mot foreldre, utakk-same, vanheilage, ukjærlege, upålitande, baktalande, umilde, utan kjærleik til det gode, svikfulle, framfuse ovmodige, slike som elskar lystene sine meir enn Gud, som har skin av gudsfrlykt, men fornekta hans kraft. — Slik ser du ut i Guds auga, og du gjer vel i å akta på det.

Eit naturleg og ufrelst menneske, anten det lever i openberr synd eller er religiøst og lever eit fint og gudfryktig liv, så lever det og ferdast etter tida si ånd, er underlagt djevelen, denne verda sin herre, i kjøtet sine lyster, gjer det som kjøtet og tankane vil, elskar verda og dei ting som er i verda, og er av natura eit vredens barn, utan håp og utan Gud i verda. (Efes. 1, 1-3, 12, 1. Johs. 2, 15-17.)

I Skrifta si meinung er alle menneske ugudlege, som er uten Gud, uten Jesus Kristus. Den som ikkje har Sonen, han har ikkje livet i Gud (1. Johs. 5). Og den ugudlege vende seg frå sin veg, og den urettferdige frå sine tankar, og vende seg om til Herren, så skal han miskunna han, og til vår Gud, for han skal rikeleg forlata.

Gi akt på Guds vitnemål om Jesus.

Ein engel frå Herren synte seg for Josef og sa: Josef, Davids son, ver ikkje redd å ta Maria, festarmøya di, heim til deg. For det som er avla i henne, er av den Heilage Ande. Ho skal eiga ein son, og han skal du kalla

Jesus, for han skal frelsa folket sitt frå syndene deira (Matt. 1, 20-21. Her vitnar skrifta at Jesus er Guds Son, og at han kom for å frelsa oss menneske.

I Ap.gj. 4, 12 vitnar Gud at han er den einaste me kan bli frelst ved. *Det er ikkje frelsa i nokon anna.* For det finst ikkje heller noko anna namn under himmelen som er gitt millom menneske såleis at me skal verta frelst ved det.

Jesus kan fullkommen frelsa dei som kjem til Gud ved han (Hebr 7, 25.)

Av disse orda ser me at berre Jesus kan frelsa syndrar, at han kan fullkommen frelsa, dei som kjem til Gud ved han. Den som går utanom Jesus, han vil aldri bli frelst, for det eit menneske er og gjer blir aldri fullkomne for Gud. Berre Jesus er fullkommen for Gud, og berre Jesus sine gjerningar er fullkomne og etter Guds behag. Dette er Son min som eg elskar og har velbehag i, hør han. Dette Guds vitnemål lydde to gonger direkte frå himmelen.

Skal eit menneske bli frelst, så må det skje ved ein mellommann, eller stedfortredar. For dette er godt og tekkeleg for Gud, vår frelsar, han som vil at alle menneske skal verta frelse og koma til å kjenna sanninga. For det er ein Gud og ein millommann millom Gud og menneske, mennesket Kristus Jesus, han som gav seg sjølv til ein løysepeng for alle (1. Timot. 2, 3-6).

Han har betalt prisen (1. Pet. 1, 18-fg.), og gjenloysningsverket er fullført for heile menneskeslekta. Gud var i Kristus og forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilreknar dei misgjerningane deira og har lagt forliksordet ned i oss (2. Kor. 5, 19.).

Skrifta viser at det er berre ein einaste måte å bli frelst på, og det er ved tru på det budskapet Gud forkynner om Jesus. For det finst ingen skilnad, alle har synda og vantar æra for Gud, og dei vert rettferdigjorde (frelst) ufortent av hans nåde ved utløysinga i Jesu Kristus (om. 3, 22-fg.) Abraham blei frelst

ved tru, det blei han tilrekna på grunn av hans tru på Guds lovnad (Rom. 4. kap.), oss og blir det tilrekna, oss som trur på han som vekte Jesus, vår herre opp frå dei døde (Rom. 4, 23-25). Tru på den Herre Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus, lyder det i Skrifta. Kom til meg og hører, så skal sjela di leva, lyder det frå Guds eigen munn.

Des fastare har me det profetiske ordet, og de gjer vel i å akta på det som på eit ljos som skin på ein myrk stad, til dess dagen lyser fram i hjarto dykkar, til morgonstjerna renn opp i hjarto dykkar.

Det er einaste måten til å bli frelst på, å lata Guds ord lyda og lysa inn i hjarto våre igjen og igjen inntil Jesus renn opp i hjarta. Den klare morgonstjerna er eit bilet på Jesus

sjølv. Eg, Jesus, har sendt min engel til å vitna dette for dykk om menighetene. *Eg er Davids rotrenning og ætt, den klare morgen stjerna.* Og Anden og brura seier: Kom ! Og den som hører det seier: Kom ! Og den som er tyrst, han kjem, og den som vil, han tek livets vatn for inkje ! Eg vitnar for kvar som hører dei profetiske orda i denne boka: Dersom nokon legg noko til dette, så skal Gud leggja på han dei plagene som er skrivne i denne boka, og dersom nokon tek noko bort frå orda i denne boka, så skal Gud ta bort hans lut frå livsens tre og frå den heilage byen som det står skrive om i denne boka. Han som vitnar dette seier: Ja, eg kjem snart. Amen, ja kom, Herre Jesus ! (Openb. 22, 16-fg.)

Jakob

Mange vil vel seia når dei ser denne overskrifta: Nei dette med Jakob er for gamaldags og forelda. Slik er ikkje tida i dag, nå er det andre tider og andre levevilkår.

Men dette med Jakob vert aldri forelda, ikkje så lenge verda står, for slik Jakob sitt hjarta og Jakob sin heim var, slik er det også i dag hjå oss menneske! Slik det er i hjarta vårt, slik blir også heimen vår, samfunnet og menigheten.

Ungdom . Jakobs liv er verd å studera. Gud har vore god imot oss som har gitt oss det som er nedskrive om Jakob og hans liv. Om du vil kan du her finna deg sjølv, ditt forhold til dine foreldre, til dine sysken, til din eigedom, og først og fremst i ditt hjarteforhold til Gud. Den skare er stor som lik Jakob måtte røma frå heimen, frå sysken og frå det truande samfunnet på grunn av synd. Og med sorg må vi sjá at dei fleste fann aldri hoim att. Hjarta og liv blei bunde for alltid i synda si makt og under synda sitt herrevelde. Er du ein av disse? Skal Gud få tala til

deg som han gjorde til Jakob?

Jakob var ein luring som hadde ein tanke, å vera rik kva det kosta. Og om ikkje Gud hadde gripe inn hadde det kosta han livet. Ja, kven vil ikkje bli rik og få det godt, meir i dag enn nokon gong før. Men sjá korleis det gjekk Jakob, som fekk ein bror som hata han, som gjorde sin far sorg og gjorde Gud imot.

Men gjennom dette openberra Gud at han er nådig og rik på miskunn. Jakob skulle få eit nådekall og eit nådevalg.

Alt såg håplaust ut i heimen til Isak. Esau hadde teke heidningekvinner til koner, og sette si æra i å fylgja sin eigen veg. Dette var til ei stor hjartesorg for Rebekka og Isak. Der til så måtte han som hadde fått velsigninga fara så langt frå dei. Kvar vart det av lovnaden, kvar vart det av velsigninga om ei stor slekt? Skulle landet verta til rov for filistarhender? Alt hår såg ut for å vera ute.

Det var ikkje så godt å sjá Guds tankar og vegar for Isak nå. Nei, dei er høge som him-

melen er over jorda. Det blei tunge timer og dagar i heimen og i menigheten. Dei var så få att, og dertil også ueinige om kven som hadde gjort rett. Dei levde og kjempa midt i Guds nåde og omsorg. Herrens lovnad stod ved lag: «Eg skal vera med deg og velsigna deg. For deg og ætta di vil eg gjeva alle desse landa. Eg vil halda den eiden eg hev svore Abraham far din — i di ætt skal alle folk på jorda velsignast. (1. Moseb. 26, 3). Så vert Isak buande i Gerar, han vart buande i det Gud hadde lova.

Det er eit fint bilet på Guds frelse. Der skal vi få bu. Til deg og meg heiter det «For so elsker Gud verda at han gav Son sin, den einborne, so kvar den som trur på han, ikkje skal verta fortapt, men hava æveleg liv (Johs. 3, 16). Den som trur på han vert ikkje dømd. Han som ikkje sparde sin eigen Son, men gav han for oss alle, korleis skulle han kunna anna enn gjeva oss alle ting med han. (Rom. 8, 32).

I dette «landet» skal vi få bu, kor håplaust det enn måtte sjå ut.

Skal Jakob finna heimatt, eller skal han verta verande hjå Laban. Han hadde fått velsigninga, men korleis skulle det enda? Esau sine mordartankar skremde, og livet som gjetar hjå Laban gjekk bra.

I landet som Gud gav Abraham og Isak sat det att to gamle og utlevde. Dei hadde berre eit lys og ei von, lovnaden som Gud gav: Eg skal så visst ikkje sleppa deg og ikkje forlata deg.

Detta er nok, midt i alt som hender i guds-barnet sitt liv. Etter tjuge år skulle Jakob ta på heimveg og koma inn i landet — Guds frelsa. Han hadde vel ikkje tenkt det skulle

gå så lang tid.

Far til Karan til Laban bror min, sa Rebekka Ver der til harmen åt Esau bror din har vendt seg frå deg, og han har gløymt det du har gjort imot han. Då skal eg senda bod og henta deg heim att.

Det skulle ikkje gå slik. Ho fekk ikkje senda bod om heimreis. Rebekka fekk aldri sjå sin kjære son meir. Det menneske ikkje kunne, det gjorde Gud. Herren, Abrahams og Isaks Gud, bøygde seg ned og tala til Jakob: Far heimatt til landet åt fedrane dine og til ditt eige folk, og eg skal vera med deg. (1. Moseb. 31, 3).

Jesus sine ord står fast: Ingen kan koma til meg utan Faderen, som sende meg, har drege han (Johs. 6, 44).

Du som har forlate heimen — frelsa — og det heilage samfunnet, du som har måtta flytta på grunn av synd, hører kva Herren seier: Han skal etter miskunna oss, han skal trakka ned våre misgjerningar. Du skal kasta alle syndene deira i havsens djup (Mika 7, 19). Eg vil lækja deira fråfall, eg vil elskja dei av hjarta (Hos. 14, 5).

«Ingen synd som ikke han forlater, ingen nød som ikke han formår», slik er Herren også i dag. Som Gud viste seg trufast mot Isak og Jakob såleis skal han også visa seg trufast mot alle som trur på Jesus. For skrifta seier: Ingen som trur på han skal verta til skamme.

Her skal vi få bu, sjølv om mange fiendar vil prøva å驱ra oss burt derifrå. Ver ikkje redd. Eg hjelper deg! Ver uredd, Jakob. arme krek, eg er din utlösar, Israels heilage, seier Herren.

Herrens ord viser at Jakob budde trygt.

Odd Dyrøy.

Staten og kicken

Ved å følge med i debatten om dette emne, vil en se at her er det mange forskjellige syn. Og det er ikke så underlig.

Men av alt det som jeg har lest er der bare en som jeg tror peker på det rette, og det er Hunnestad. For staten blander seg ikke inn hva som blir forkjent, og det er jo forkynnelsen av Ordet som skal vække folket. Og om vi får en kirke som er skilt fra staten, og denne kirke fører den samme forkynnelse som nu, da blir ikke situasjonen betre.

I Johs. 6, 44 leser vi: Ingen kommer til meg uten at Faderen som har sendt meg drager ham. Tenk om vi virkelig såg denne sannhet og trodde den.

Men hva bruker så Gud til å dra folket til Jesus med? Det beste middel er forkynnelsen av Guds ord. Men det som undrer meg mye er at ved all den forkynnelse som er i vårt land, så er det så få mennesker som blir dratt inn til Gud. Skulle ikke dette føre både prest og emissær til ettertanke? Det hadde vært bedre å grunne på det enn på stat og kirke-spørsmålet.

Dette spørsmålet har jeg grunnet på i mange år, og noe har klartet for meg etter hvert. Her i landet har vi en masse skoler, fra universitet og nedover, som har i oppdrag å lære folk Guds ord og den rette lære. Selv om de forsømmer mye av sitt oppdrag, og det klages over liten kristendomskunnskap, så er der vel få nasjoner som har mere kristen kunn-

skap enn vi i Norge. Så om kristen kunnskap alene kunne redde oss, da skulle Norge være i en god stilling.

Etter som tiden har gått er mye av forkynnelsen glidd over i kunnskapstale, som apostelen Paulus skriver om. Og den drar ikke folket inn til Gud, hvor rett bibelordet enn blir utlagt, der nådegaven og den Hellige Ånd mangler. Kunnskaps tale kan læres ved hjelp av den menneskelige forstand, men det som hører Guds rike til kan ikke det naturlige menneske kjenne eller ta imot (1. Kor. 2, 6 —15). Derfor talte de gamle mye om nådegaver og gnisten som enhver forkynner måtte ha, men det spørres det ikke etter idag for å bli forkynner og prest. Gud bruker bare den Hellige Ånd som ved Guds ord drar menneskene til Jesus, og han virker bare gjennem de nådegaver Ånden har gitt. Åndens usynlige makt er det avgjørende i all forkynnelse og lære.

Vi som er gamle og fikk sitte under Albert Lunde, Modalslid, Hope og mange andre sin talerstol, vi fikk en føeling med denne dragende makt. Det ble vanskelig for folket å komme seg ut, så de som ikke ville la seg dra til Gu d måtte holde seg hjemme. Og så står det skrevet at Gud er den samme i dag.

Tenk om vi hadde slike vitner blant oss i dag. Da tror jeg at spørsmålet stat og kirke hadde kommet i bakgrunnen.

Ole Rolfsnes.

Hva vil det si at Gud er trofast og rettferdig

Av Rosenius

Han er trofast og rettferdig, så at han forlater, sto det. Trofast — hva betyr det? Det vil si at Gud ikke med et eneste ord kan svikte oss, men holder alt det han sier. Han gjør ikke forskjell på mennesker, men alle er like kjære for ham og får samme nåde. For «er vi

troløse, så er han trofast, for han kan ikke fornekte seg selv.»

Men hva betyr ordet «rettferdig»? Det synes jo å være en motsigelse mellom det to ordene rettferdig og forlate. Man har undersøkt om ordet rettferdig burde oversettes på en annen måte. Men det betyr virkelig først og fremst

rettferdig.

Ordets bakgrunn er det vidunderlige som er skjedd da Jesus gjorde fyldest for våre synder. Det er ikke innbilning, men en herlig virkelighet dette at Gud ga sin Sønn til soning for våre synder, at Herren la alle synder på ham og han naglet skyldbrevet til korset. Gud er rettferdig når han ikke krever det samme to ganger. Men han gir oss det som er så dyrt vunnet, nemlig syndenes forlatelse — når vi ber ham om det.

Det er om dette også Paulus taler i Rom. 3, 25: Gud har satt Kristus som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet så han kan forlate syndene. Meningen er: Hadde Gud tilgitt synden uten å gjøre Kristus til synd offer, hadde han ikke vært rettferdig. For den guddommelige rettferdighet krevde at synden skulle straffes. Men nå har Gud gitt sin egen Sønn til en soning for synden for å vise sin rettferdighet ved at han forlater synden. — Dermed skal alle se at Gud forlater ikke synden på grunn av et innfall, om en kan uttrykke det slik, men på fullkommen lovlig måte. For loven og rettferdigheten er helt tilfredsstilt.

A, om vi dog kunne få rett lys over denne store sannhet at vår nådestand grunner seg på en fullkommen lovlig handling. Dersom en er død for alle, så er de alle døde. Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, forat vi i ham skal bli rettferdige for Gud.

Når altså nå alt er gjort for oss og vi vil ta imot forsoningen, da er det rettferdig at alle våre synder ikke gjelder mer, eller tilregnes oss mer.

Og hvordan kunne vi være trygge og glade om ikke nåden grunnet seg på rettferdighet, på en høy guddommelig rett? Jeg måtte jo alltid frykte for at Gud til stadighet måtte bli trett av min elendighet. Men Gud være

lovet! Han er fullkommen tilfredsstilt ved en forsoning som gjelder alltid.

Det er grunnet på lov og rett at vi har nåde og rettferdighet i ham. Det grunner seg på en fullgydig betaling, en løsepenge som er godtatt av Gud. Gud er rettferdig så han ikke beholder både løsepengen og den utløste fangen. Om dette sier Luther: «Når du synes Gud er vred som om han ville forkaste deg, kan du si: Nådige Gud, da må du først forkaste løsepengen, din elskede Sønn. Men ham forkaster du ikke!»

Å, hvilken nåde og salighet! Om du er i omvendelsens krise og er bekymret, eller du er en gammel kristen som kjenner på synd og elendighet: Bekjenn som David hvor ille det er med deg, og Gud er trofast og rettferdig, så han forlater. Du har til og med en rett å påberope deg som gjelder evig for Gud.

Gud er trofast! Tenk nå på det. Hans ord er evige, hans fredspakt er urokkelig og sterke enn fjellet. Ikke det minste fnugg i den svikter.

Tror du det ikke? Mon det skulle være noe upålitelig i det Herren har sagt oss? Mon han spørker med de stakkars synderne, så han først skulle gi dem de herligste løfter og så ikke ta imot synderen når han kommer? Nei, du vet at Gud er trofast, evig trofast.

For dette er hans løfter: Uten betaling blir dere frelst. «Kom og la oss gå i rette med hverandre! Om dine synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, og om de er som skarlagten, skal de bli som den hvite ull.»

Jesus sa om tolleren som sto langt borte og ropte: «Gud, vær meg synder nådig!» — at han gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus. Og om den fortapte sønn — han som er bildet på enhver fortapt synder — sa Jesus at da faren så ham langt borte, løp han til, falt ham om halsen og kysset ham.

Er ikke dette pålitelig? Skulle Frelseren be oss komme, og når vi så kommer, blir vi ikke mottatt som den fortapte sønn? Å nei, slik er ikke Gud. For han er trofast og rettferdig, så at han forlater syndene og renser oss fra all urettferdighet.

Etter Veiledning til fred.